

אז זהו זה. עד עכשיו צחקנו ונהנינו אבל היום מתחילים לטוס את המשימות האמיתיות.

ובכן, אנחנו, הצוות הישראלי לאליפות העולם, דן ואני עבדכם הנאמן (טוב, לא צריך להסחף חבר'לך זה רק ביטוי ספרותי) נמצאים בקסטליון, שזה כ-80 ק"מ צפונית לוולנסיה בספרד, על החוף, וקורעים את התחת במשימות ניווט מטורפות.

כמעט לא הגענו לכאן. הספרדים, כמו הספרדים עושים הכל לאט, בערך ולא כמו שצריך. לאור הברוך הגדול בשנת 2009 (מי שלא מכיר שיברר במזכירות) הודעתי למנהל התחרות שאם אין לי וולידישן ספרדי (רישיון טיס ספרדי המבוסס על הרישיון הישראלי) אז אני לא בא. חסוס, מנהל התחרות הספרדי, נשבע לי שיהיה בסדר. אז אני דאגתי יותר. שלחתי לו צילום של רישיון הטיס + התעודה הרפואית + רישיון מדריך טיס + הרישיון האמריקאי והכל מאושר בחותמת רשמית של נוטריון מכובד, שותפי ורעי הנאמן עו"ד רמי פורי. שלחתי את המסמכים חודשים רבים לפני התחרות. חסוס אמר לי בטלפון שיהיה בסדר. ואני בשלי-אני רוצה לראות את הרישיון הספרדי בעיניים לפני שאני יוצא לדרך.

אז חסוס אמר – אוקיי, אין בעיה אבל אתה צריך לעשות בדיקות רפואיות ספרדיות. זה לוקח זמן אז תגיע שבוע לפני המועד שאתה רוצה לטוס ותעשה בדיקות בבית חולים בסביבה: אקג ובדיקות דם וכל מיני צרות דומות.

בקיצור- עשיתי בדיקות במכבי ליד הבית שלחתי לו. עוברים עוד שבוע שבועיים והספרדים כמו ספרדים – תבוא, יהיה בסדר. אני אקצר לכם – יום לפני הטיסה לספרד הגיע הרישיון הספרדי. והוא עולה רק 250 אירו. ממש מציאה!

אז עלינו על המטוס והגענו לקסטליון. זה היה ב-31 באוגוסט. למחרת כבר טסנו את טיסת האימון הראשונה. היה מאד מסובך. ראשית, המפות שלהם על הפנים. קשה מאד לקרוא אותן ועוד יותר קשה להבין מה הולך. שנית המשימות מה זה מסובכות!! (איתן, לתשומת ליבך) בכל זאת ביצענו כמה משימות אימון. האחרונה היתה כמעט תרבותית.

אתם בוודאי שואלים מי ומי בין המשתתפים? ובכן יש כאן כל מיני טיפוסים. הנבחרות הגדולות הן בעלות אופי מיוחד. הדרום אפריקאים מאד נחמדים, רעשניים, כמו שאני אוהב, עליזים ומוכנים לעזור בכל עת. הגיעו בהמוניהם על בני משפחותיהם. מרי דה קלרק (זוכר אותה, תמיר?) טייסת מאד ותיקה, ישר התלבשה על דן. ראתה שהוא די חדש בעסק והזמינה אותו לשעור בו שפכה עליו טיפים ביד נדיבה.

הפולנים די פוצים. יש המון מהם כאן. מלאי חשיבות עצמית ותמיד רציניים. מאד רציניים. הצרפתים מסתובבים בקבוצה כל הזמן ולא כל כך מתחברים. הם גם רבים, כ-5 צוותים + מנהל נבחרת + עוזרים. אבל אנחנו מתעניינים בקטנים. אולי אפשר יהיה לנצח משהו מהם: פורטוגלים, ליטאים, הונגרים, נורווגים.

נורווגים – הגיעו שניים: אחד וויקינג ענק מטר תשעים. ברוחב! בגובה זה יותר. בקיצור גולית. השני – סרדין מצומק, קטנציק שמגיע לענק עד הקטנציק. ציפלו! קראנו להם וויקי וציפי. בלי דגש ב"פ".

גם הרוסים מפגינים פה נוכחות רצינית. אנחנו התחברנו עם אלכס-יהודי מוסקבאי נחמד. אנחנו גם חולקים איתו מטוס – כשהם טסים בבוקר אנחנו טסים אחרי הצהריים וההפך. נתתי לו כובע של האגודה והוא התרגש עד דמעות! וישנם גם הקפריסאים חברינו הוותיקים נחמדים כתמיד, כריסטוס ודמטרי, שבאו ברגע האחרון וכן טייסים מגרמניה, אנגליה, ספרד כמובן, סה"כ 49 צוותים מ-16 מדינות. כרגע ממש לא ברור את מי נוכל לנצח.

טקס הפתיחה. או יותר נכון לקרוא לו "טקס הבדיחה". הספרדים ארגנו אותו ברישול, עם הרבה תקלות ובלאגן לא קטן. אנחנו התלבשנו יפה במדי נבחרת ישראל והצטרפנו לשאר המשתתפים המבולבלים. לפחות ארוחת הערב החגיגית היתה יותר מוצלחת. היא נערכה במועדון הימי בנמל של קסטליון והוגשו בה מעדנים על טהרת הים ומוצרים.

היום, יום שלישי, טסנו את המשימה הראשונה בתחרות. היה מאוד מאוד קשה. או במילים אחרות – לא הלך לנו. שמו אותנו בקבוצה שטסה אחרי הצהריים. אז בבוקר יצאנו להליכה ספורטיבית על חוף הים ובסיומה שחינו בים. הים פה מאוד יפה, החוף נקי ומתוחזק כמו שצריך.

כעת אחרי 1700. דן ישן. הבחור באמת עבד קשה מאוד והתעייף. בערב יגיעו התוצאות אבל אנחנו כבר יודעים שהפולנים לא צריכים להתרגש מאיתנו. אני כותב לכם את הדו"ח הזה הראשון בסדרה יומית שתצא לאור בכל ימי התחרות, כלומר עד סיומה בסוף השבוע.

בהמשך נצרף גם תמונות, אל תדאגו.